

Dom z ruží

MARTINA DACKOVÁ

ISBN: 978-80-99949-13-4

Dom z ruží

MARTINA DACKOVÁ

Martina Dacková

DOM Z RUŽÍ

1. vydanie

Copyright © Martina Dacková

Vydalo vydavateľstvo inspira publishing s. r. o. v roku 2021

Grafický návrh a spracovanie obálky: Lukáš Maxim

Jazyková korektúra: inspira publishing s. r. o.

Sadzba a zalomenie knihy: inspira publishing s. r. o.

ISBN: 978-80-99949-13-4

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

www.inspirapublishing.eu

2016
IN
SPI
RA
PUBLISHING

*Venované všetkým, ktorým som sa aspoň trochu zakorenila v srdci.
Lebo bez pocitu byť milovaný nám nevychádza slnko.*

Stará pani sedela na svojej posteli a dívala sa do veľkého zrkadla na stene. Kto je tá žena v zrkadle? Ona predsa bola vždy krásna, vraveli to všetci v okolí, a teraz sa vôbec nespoznávala. Rukou pohladila svoje už sivé, polodlhé vlasy. Odjakživa ich mala husté, lesklé a behom dňa si ich mnohokrát prečesávala kefou. Teraz však siahla po hrebeni s riedkymi zubmi, aby si z nich vytrhala čo najmenej. Spravila si drdol, ako zvykla celé roky, a s námahou sa postavila pred zrkadlo. Postava na jej vek nebola zlá; vďačila za ňu rokom tvrdej sebadisciplíny v jedení. Jedávala ako vtáčik, sladkosť si dovoľila len dvakrát za týždeň. S postavou tejto osemdesiatpäťročnej ženy bola nadmieru spokojná. Podišla o krok bližšie k zrkadlu. Riedke vlasy schová v drdole, postavu jej závidia i mladé ženy, no tá jej tvár... Vek nezastaví. Vrásky okolo očí boli najvýraznejšie, prešla si po nich prstom. Krk už dávno dával svetu vedieť jej vek, preto naň už radšej ani nepozrela. Siahla po špirále a jemne si primaľovala mihalnice. Ešte na pery jemný broskyňový rúž a hotovo. Robí to takto celý život, a aj bude. Čo na tom, že je už stará, maľovať sa nikdy neprestane. Prísť do určitého veku neznamená opustiť sa, nedbať na to, ako človek vyzerá. Ona vždy vyzerala ako dáma, a dámou aj ostane. Celá dedina ju pozná ako peknú a príjemnú starú pani, a na tom si zakladala. Takto to musí zostať i naďalej. Obliekla si žltú polokošelu a k tomu úzke čierne nohavice. Ruku jej zdobila obrúčka a snubný prsteň, nič viac. Iné šperky nenosila; hovorila si, že v jednoduchosti je krása. Potrpela si na eleganciu. V mysli vždy opovrhovala mladšími ženami z dediny, ktoré si nedbalo obliekali široké „babkovské“ nohavice alebo nosili uviazané šatky na hlave. Aj keby mala v zime zamrznúť, ona si

také čosi nikdy na seba nedá! Osemdesiatpäť sa jej zdalo ako hrozné číslo. Aká je priemerná dĺžka života u žien? Ten vek už dovŕšila, nechcela ani pomyslieť, čo ju v krátkej budúcnosti čaká. To neodvratné u každého – smrť. A s ňou aj zodpovedanie sa zo svojich hriechov. Dobre vedela, že príde moment, keď sa jej duša vymaní z tela a ocitne sa tvárou v tvár ľuďom, ktorým ublížila. Až ju pri tej myšlienke striaslo. Minulosti človek neujde. Rýchlym pohybom odostrela ťažké závesy, aby do spálne vpustila ranné svetlo. Otvorila okná dokorán; čerstvý vzduch vyženie z miestnosti zlé myšlienky. Ešte sa nechystá umrieť. Odignorovala pálivú bolesť v bedrovom kĺbe a šla si uvariť k raňajkám čierny čaj.

Emu sa dlho naťahovala v posteli. Bolo už deväť hodín, no stále sa jej nechcelo vyliezť von z postele. Rána boli pre ňu najhoršie. Po celý deň až do noci mala energie za dvoch, no ráno jej to vždy trvalo, kým sa ako-tak zobudila. Pozrela na hodiny na mobile. Už by mala naozaj vstať. Lenivo sa posadila a poobzerala sa dookola. Večer prišla do nového podnájmu už za tmy, takže svoje veci nechala ešte v taške, len tak pohodene pri vchodových dverách v malej chodbičke. Vytiahla si iba pyžamu, rozostlala gauč a povedala si, že po dlhom čase bude spať, dokedy len bude vládať. Večer bola úplne vyšťaivená. Spravila veľký krok – po prvý raz stála sama na vlastných nohách. Dlho sa k tomu nevedela rozhodnúť, vo všetkom bola neistá a stále nad všetkým zbytočne veľa rozmyšľala. Poobzerala si celkom veľkú izbu s rozťahovacím gaučom, stolíkom, veľkou skriňou a komodou s televízorom. Pri dverách do chodbičky bola malá kuchynská linka s chladničkou, maličkým okrúhlym jedáľenským stolíkom a dvomi stoličkami. V chodbičke pri kope jej vecí boli ešte ďalšie dvere; tie viedli do skromnej kúpeľne.

Nikdy predtým nebývala v jednoizbovom byte, no stačilo jej to. Mala tam byť sama, tak načo utrácať peniaze za vysoký podnájom. V inzeráte sa ponúkal do podnájmu podkrovný byt v rodinnom dome. Ema bola ťažká romantička, a tak predstava podkrovného bývania so šikmým stropom v nej vyvolalo veľké nadšenie. Čo na tom, že to bolo až šesťdesiat kilometrov od Bratislavy. Veď na to, čo sa chystala robiť, potrebovala predsa pokoj. A to si v žiadnom bratislavskom paneláku nevedela ani len predstaviť. Len čo ten inzerát v novinách zbadala, hneď zavolala. Zdvihla jej to stará pani s milým hlasom. Ema

sa len utvrdila, že je to znamenie z nebies, aby začala odzno-
va. A tak si rýchlo pobalila všetky svoje veci, na lístok napísala
len prosté *prepáč* a utiekla preč. Bola plná adrenalínu; koneč-
ne sa odhodlala nebyť na nikom závislá. Konečne dokáže, že
nie je nejaká hlúpa žena, ktorá počúva len druhých, čo má
a čo nemá robiť. Bude sama sebe paňou.

Znova pozrela na telefón. Ukazovalo jej šesťnásť zmeškaných
hovorov od mamy. Až šesťnásť? No teda, mama urobila rekord.
Nechcela ju už dlhšie trápiť, hneď ju vytočila. Raz to musí prísť,
tak nech tú spršku maminých výčitiek má čím skôr za sebou.

„No konečne! Že sa ozveš!“ vychrlila na ňu, len čo to druhý-
krát zazvonilo.

„Ahoj, mami.“ Ema bola odhodlaná, že sa nenechá vyko-
lajiť, nech si jej mama hovorí, čo chce. Cítila konečne voľnosť
ako nikdy predtým.

„Ema, kde si?“

„Bude to znieť neuveriteľne, ale vo svojom novom byte,“
Ema vstala z postele a zašla do kúpeľne umyť si zuby.

„V akom novom byte? Volal mi Tomáš a všetko mi pove-
dal! To hádam nemyslíš vážne?! Po toľkých rokoch! Čo ti to
napadlo?“

Ema si úplne vedela predstaviť, ako sa jej mama prechádza
po byte celá nervózna s rukou v bok. „Vôbec ma nepočúvaš.
Posledné mesiace sa ti to snažím vysvetliť,“ mrmlala s kefkou
v ústach.

„Vysvetliť čo? Po desiatich rokoch len tak odídeš od Tomá-
ša? Chudák, vieš, aký bol zronený, keď mi volal?“

„Po prvé, boli sme spolu osem rokov. Po druhé... nezaují-
ma ťa, ako sa cítim ja?“ pretočila očami Ema; to bola celá jej
mama. A Tomáš bol zas majster v získavaní si ľudí; neskôr si
ho za to aj doberala, aká vie byť vtierka. Zakaždým sa urazil,
no ľuďom sa vtieral do priazne naďalej.

„Tak ako sa teda cítiš ty?“ spýtala sa cez zuby.

„Skvele. Perfektne,“ usmiala sa.

„Máš krízu, lebo onedlho budeš mať tridsať rokov?“ spýtala sa jej mama.

„Síce súvisí s mojím rozchodom aj môj vek, no nie je to jediný dôvod, prečo som odišla. Tomášovi som už dlhšie hovorila, že je koniec, no niekedy mám pocit, že ma vôbec nikto nepočúva...“

„A kde si si našla podnájom?“ skočila jej do reči.

„Vidíš, ani teraz si určite nevnímala, čo som hovorila.“

„Ema, tak kde si?“

„V Sekuliach,“ povedala prsto.

Na druhej strane zostalo ticho – Zuzana Petríková zjavne premýšľala, kde to asi je. Jej svet sa točil len v rámci Bratislavy a potom raz do roka v nejakom letovisku v Španielsku. Iný svet pre ňu neexistoval.

Ema si vzdychla nad maminým mlčaním a vysvetlila: „Je to malá dedinka, šesťdesiat kilometrov od Bratislavy.“

„Čo ti to napadlo ísť až tam? Nestačilo sa presťahovať len do inej časti Bratislavy?“

„Chcelo to úplnú zmenu, mami.“

„To ti bolo až tak zle?“

„Skús ma aspoň raz pochopiť. Alebo aspoň jediný raz ma v niečom podporiť...“

„Ema, nemyslím, že si vo veku, kedy by si mala lietať v oblakoch. Mala by si stáť oboma nohami pevne na zemi.“

„Veď o to sa snažím. Konečne začať žiť podľa seba.“

Ema potom radšej zvtla reč na niečo iné, aj keď mama za každou druhou vetou spomenula chudáka Tomáša. Liezlo jej to na nervy, preto hovor rýchlo ukončila. Chudák Tomáš? Nechápala, ako sa jej mama dokáže stále zastávať len druhých. Niekedy si o nej myslela, že Tomáša má radšej než ju. Jej matka,

Zuzana Petříková, žila vo svojej bubline. Neznášala problémy, mala rada bezchybný život, o ktorom sa mohla dookola rozprávať so svojimi priateľkami pri kávičke v nákupnom centre. Objavil sa menší problém – ignorovala to. Tak ako i v tejto chvíli. Ema si v duchu premietala, ako sa jej za posledný rok viackrát zverovala, no mama nad ňou len kývala rukou. Stále jej opakovala, že to medzi ňou a Tomášom už nie je, ako by malo byť. Láska akosi rýchlo vyprchala; cítila sa viac ako spolubývajúca než ako priateľka. A ešte tam bola pre ňu tá najdôležitejšia vec. Poslednú dobu sa snažila s Tomášom rozprávať o dieťati. O necelý mesiac oslavuje tridsať rokov – podľa nej najvyšší čas niečo také riešiť; ešte k tomu, keď žijete s partnerom v spoločnej domácnosti osem rokov. Lenže Tomáš mal na všetko čas. Bol ochotný pristúpiť na sobáš, no o dieťati nechcel stále ani len počuť. A Ema zase nechcela ani počuť o sobáši. V jeden večer, počas sledovania televízie, jej s ovládačom v ruke povedal, že aby bola spokojná, tak nech sa teda o rok zoberú. A toto mala byť žiadosť o ruku? Nikdy nebol romantický, no týmto ju už úplne presvedčil, že to celé nemá význam. Každý z nich hľadá čosi iné. Dokonca od neho za posledné mesiace nepočula ani slová, ktoré sa žiadnej žene nezunujú – ako veľmi ju ľúbi. Tak načo tam zostávať? Len by naťahovali niečo, čo by o chvíľu i tak zaniklo. Vedela si živo predstaviť, ako jej mama bude rozprávať pred kamarátkami, že jej dcéra opustila skvelého, úspešného začínajúceho právnika v bezchybnom obleku s moderným bytom. Ale kedy konečne pochopí, že jej dcére ide o viac než len o túto naoko zlatú pozlátku a že nenávidela prácu vo veľkej firme, plnej snobov a intríg? Teraz nad tým všetkým len mykla plecami, malo by jej to byť predsa jedno. Vlna šoku všetkých jej známych naokolo prejde, a zatiaľ sa zabýva v tejto dedinke. Po hektických, uponáhľaných dňoch, ktoré žila doteraz, začne žiť naozaj. Bola rozhodnutá dobehnúť všetko, čo zmeškala.

Obliekla si trojštvrťové rifľové nohavice a jednoduché biele tričko. Už žiadne saká, blúzky a nepohodlné lodičky na vysokých opätkoch. Z tašky vybrala ružové žabky, ktoré mala kúpené už pár rokov, ale vyzerali ako nové. Nemala ich totiž kde nosiť. A v tú chvíľu v jej novom živote si povedala, že ich toto leto zničí. Prečesala si svoje tmavé, po pleciah dlhé vlasy a len jemne sa primaľovala. Vybalila si všetky svoje veci. Bola spokojná. Jej prvý byt, v ktorom je sama sebe paňou, vyzeral celkom dobre. Na dvore začula ruch. Bolo načase spoznať starú pani, u ktorej bývala.

Emu vyšla pred vchodové dvere, od ktorých hneď viedli schody na bočnej strane domu. Už na prvom schode pochopila, prečo ju stará pani navigovala do ružového domu. Domnievala sa, že tým myslí farbu domu a cez telefón jej vysvetľovala, že to i tak nerozozná, lebo je už tma. No pochopila až teraz. Omámila ju nádherná vôňa – ako zakaždým v nejakom kvetinárstve. Kam len pozrela, všade boli ruže. Pozdĺž zábradlia kvitli v jasnej ružovej farbe, na veľkom priestrannom dvore boli snáď v každom možnom odtieni ružovej a červenej. Len čo zišla dolu, videla, že z prednej strany domu, kde má stará pani vchod na prízemie svojho príbytku, sa ťahal do neskutočnej výšky hustý ružový ker. Dvor bol krásny, priam dokonalý. Bolo zrejmé, kde stará pani trávi väčšinu svojho času.

Hľadala ju pohľadom. Našla ju, ako sa ladne pohybuje s konvou v ruke a láskavo sa prihovára kvetom. Šeptala im, akoby jej mali rozumieť. Pre Emu to bol zvláštny obraz. Ešte nevidela nikoho, kto by sa o kvety staral s takou láskou.

Stará pani sa otočila, aby si šla znova nabrať vodu, keď vtom zbadala Emu. „Dobré ráno,“ pozdravila ju priateľským hlasom a milo sa usmiala.

„Dobré ráno,“ opätovala jej úsmev Ema a znova sa rozhladla okolo seba. „Je tu neskutočne krásne.“

„Ďakujem. Rada to počujem,“ položila konvu ku kohútiku s vodou. „Sadnite si pokojne za stôl. Prvé ráno by sme si mohli dať kávu spolu, čo poviete?“

„Veľmi rada.“

Stará pani odišla do domu. Ema si sadla uprostred dvora za guľatý plastový stôl s plastovými stoličkami. Stôl bol prikrytý gumeným obrusom s potlačou ruží. Ema sa usmiala – samé

ruže. Asi je to jej posadnutosť, ale cítila sa tam veľmi dobre. Stará pani sa po chvíľke zjavila s podnosom s dvoma šálkami kávy, porcelánovou cukorničkou a s takou istou nádobkou na mlieko. Nič podobné Ema doteraz nevidela, musela to byť dosť stará súprava.

„Tak vitajte v Sekuliach,“ povedala stará pani, keď si sadala za stôl. „Večer ste prišla tak narýchlo, ani sme sa nestihli zoznámiť. Som Mária Klímová.“

„Teší ma. Ja som Ema Petříková,“ prijala ruku starej panej a jemne si potriasli pravicami a zasmiali sa.

„Ste prvá Ema, ktorú poznám osobne.“

„Prosím, len Ema.“ Cítila sa staro, keď jej stará pani vykala. Na záchranu mladých rokov potrebovala, aby jej ľudia tykali.

„Dobre, tak Ema. Mňa všetci volajú pani Mária. Priezviskom mi nehovorí nikto,“ naliala si mlieko do kávy a zľahka ju zamiešala lyžičkou. Všetky jej pohyby boli jemné, pomalé. S vystretým chrbtom sa oprela o operadlo stoličky a elegantne prekrížila nohy. „Si tiež moja prvá podnájomníčka, ktorá sa nasťahovala v ten istý deň, ako zavolala na inzerát. A ešte aj neskoro večer.“

„Hľadala som podnájom už dlhšie a váš inzerát mi hneď padol do oka. Potrebovala som sa čo najrýchlejšie odsťahovať...“

„Nepoznám ťa, ani nepočujem prízvuk nášho nárečia, takže nebudeš odtiaľto. Odkiaľ si?“

„Z Bratislavy. Žila som tam celý život, chcelo to už zmenu.“

„A to chceš stadeto dochádzať do práce do Bratislavy? Je to dosť ďaleko.“

Ema si vzdychla, prvý raz sa to chystala povedať nahlas. „Po jedenástich rokoch som dala vo firme, kde som pracovala, výpoveď.“ Vyslovené to znelo perfektne, oslobodzujúco. Veď keď niekde pracujete od rána do večera šesť dní v týždni, a ešte k tomu tú prácu neznášate a čelíte tam len samým

bojom a súpereniu o to, kto je lepší pracant, slobodu musíte pocítiť v každej bunke vášho tela. „Najlepšie roky som darovala len stresu a prepracovanosti. A každým dňom som zisťovala, že z toho nič nemám. Môj súkromný život znamenal stráviť nedeľu v obchodných centrách na nákupoch. Takže už to chcelo róznu zmenu.“

„Aha,“ pozerala na ňu prekvapene pani Mária.

„Nebojte sa, peniaze za prvé tri mesiace podnájmu som vám už poslala na účet, ešte než som sem prišla.“

„Nebojím sa o peniaze, vždy som mala dobrý odhad na ľudí. A máš nejaký plán, čo ďalej?“

„Skúsím robiť niečo, po čom som vždy túžila. Peňazí mám našetrených dosť, takže sa v pohode môžem pár mesiacov zregenerovať z pracovného kolobehu a konečne si po tých rokoch užiť leto,“ nadchýnala sa Ema a zhlboka do seba vdýchla sladkú vôňu kvetín.

„Len si ho uži, veď si mladá,“ zhovievavo sa usmievala Mária. „Ja si ho užívam po svojom, čo mi môj vek ešte dovolí,“ ukázala rukou na svoju záhradu a pyšne sa zatvárila.

„Bývate na prízemí sama?“ spýtala sa Ema.

„Dlhé roky som vdova. A môj syn sa odsťahoval preč, len čo dovŕšil dvadsať rokov. S vnukom som si bližšia než s ním.“

„Celé tie roky tu žijete sama?“ Samota bola pre Emu najväčším strašiakom. Práve pocit, že zostane sama, ju tak dlho držal pri Tomášovi. Lepší vrabec v hrsti než holub na streche. Ale dokedy sa dá žiť život, v ktorom sa tvárite, že je všetko tak, ako má byť?

„Úplne nie, mám tu predsa vás, podnájomníkov,“ zasmiala sa.

„O mne nebudete ani vedieť.“

„Mne spoločnosť neprekáža. Pokojne sa pohybuju po dvore, koľko len chceš. A hocikedy môžeš za mnou zájsť na kus reči.“

Ema sršala nadšením. Lepšie si ani nemohla vybrať. „Vyjsť si len tak na dvor bude pre mňa novinka.“

„Ako to?“

„Doteraz som bývala len na dvoch miestach. S rodičmi v bytovke a potom s bývalým priateľom tiež v bytovke. Takže poznám len panelákovú džungľu s maličkými balkónmi.“

„To by bolo pre mňa horšie než smrť. Nevieť si to ani predstaviť,“ zašomrala Mária. „Žijem tu v dedine celý život a nevymenila by som to za nič na svete.“

Ema sa s úžasom dívala na pani Máriu. Večer po ceste premýšľala, že ju tu iste bude čakať pravá dedinská babka v deravých teplákoch a vypratou tričku so sliepkami v päťách, čo sa bude do všetkého starať. Lenže teraz pri nej sedela elegantná stará pani, z ktorej mala naozaj príjemný pocit. Uvedomila si, že od pani Márie určite nehrozí, že by ju špehovala na každom kroku. Počas dlhého rozhovoru, ktorý ešte ďalej viedli už pri studenej káve, si tieto dve ženy našli k sebe cestu. Sympatie boli vzájomné.

Ema vybehla späť do svojho malého bytu. Prekutrala kuchynskú linku a napísala si dlhý zoznam vecí, ktoré potrebuje kúpiť. Po bývalých nájomníkoch tam zostalo len zopár korení a polovica vrecka ryže. Objavila ešte otvorený ovocný čaj, ktorý rovno hodila do koša, keďže bol dávno po záruke, a akýsi ovocný kompót. Malá chladnička síce vrčala naplno, no až tak chladno v nej nebolo. Vôbec jej neprekážalo, že chladnička nemá mrazák, bolo jej to jedno. Tešila sa, že všetko je tam len pre ňu. Bude si tam nažívať sama.

Pozrela na telefón. Kým bola vonku s pani Máriou, prišla jej správa. Bola od Tomáša. *Dúfam, že je to len chvílkové poblúznenie.* Nič viac, len tieto pichľavé slová. Zase to Tomáš urobil podľa nej zle. Toto si vonkoncom nechcela prečítať. Len výčitka, žiadne slová, ako mu veľmi chýba, nech sa vráti, že ju

stále lúbi a spoločne nájdu riešenie, aby boli obaja šťastní. Iba ju utvrdil v tom, že urobila dobre. Nič mu na to neodpísala. Určite si myslí, že to sama nezvládne, že je slabá, potrebuje byť na niekoho odkázaná a po pár dňoch sa vráti. Tak nech si to myslí aj naďalej, bolo jej to fuk.

Na internete pohľadala recepty. Varila veľmi málo; veď ani nemala kedy, celé dni trávila v robote. V Tomášovom byte bola veľká dvojkrídlová chladnička, no bola stále poloprázdna; boli tam len jogurty, zelenina a pár fliaš alkoholu. V nedele sa aj snažila niečo uvariť, no Tomáš ju večne ťahal do reštaurácií s jeho priateľmi. A pritom ju to tak bavilo! Ďalšia vec, čo nemohla robiť. Takže varenie bolo jedným z cieľov v jej novom živote.

Ako prvé jedlo si vybrala lasagne. Milovala ich, no jedávala ich veľmi málo. Jej super štíhla mama na ňu zakaždým zazerala, keď si objednala toto nesmierne kalorické jedlo, a tak si ho nikdy poriadne nevychutnala. Na internete to vyzeralo byť jednoduché, tak to hádam zvládne. Musí začať krok za krokom.

Nasadla do svojej malej červenej Toyoty a vyrazila na nákup. Pani Mária jej síce spomínala, aké obchody sú v dedine a kde ich nájde, no nedbalo ju počúvala. Veď žila v Bratislave, tak nejaký malý obchod s potravinami v Sekuliach nájde ľahko. Dedinu tvorilo pár pretínajúcich sa ulíc, pričom všetky viedli k hlavným cestám smerujúcim ku kostolu v centre dediny. A ako jej hovorila pani Mária – tam nájde všetko. Neďaleko kostola našla potraviny, novinový stánok, poštu, hasičskú zbrojnicu, obecný úrad, dva obchodíky so zmiešaným tovarom a obďaleč sa pri ceste črtala veľká budova školy.

„Čo viac tu potrebujem?“ spýtala sa Ema sama seba, keď vystupovala z auta na malom parkovisku pred potravinami. Ľudí chodilo po ulici málo, len kde-tu behali deti. Asi za to mohlo horúce júlové slnko. Ema bola rada, život tu sa jej zdal byť v akosi pokojnom tempe. A práve to potrebovala.

Emu sa celá spotená dovalila do bytu s tromi plnými taškami. Tie hneď položila na zem a utekala sa napiť. Bolo už pol dvanástej a vonku bolo minimálne tridsať stupňov. Na jeden dúšok vypila plný pohár vody a predlaktím si utrela pot na čele. Vyložila nákup a hneď sa pustila do varenia obeda.

Lasagne sa jej vydarili; označila ich za najlepšie, aké kedy jedla. Možno to bolo tým, že si ich uvarila sama a nikto ju nesledoval, koľko z nich zje. Vbehla do sprchy a obliekla si tenké kvetované šaty na ramienka. Na oči si nasadila slnečné okuliare a do ruky schytila malú kabelku. Poobede mala totiž v pláne zájsť do blízkeho okresného mesta a splniť ďalší zo svojich cieľov. A to – kúpiť si bicykel. Naposledy na ňom sedela, keď boli s bratom ešte deti a otec ich brával na menšie túry po cyklistickom chodníku v okolí mesta. Matka s nimi nikdy nešla; nelákala ju predstava potiť sa celý deň a potom oddychovať medzi muchami niekde na odpočívadle. Bolo to smiešne, pretože keď bola mama mladšia, navštevovala fitnesscentrum a s kamarátkami tam cvičila na niečom podobnom. No čo už, to bola proste jej mama, iná nebude. Emu mala pocit, že bicykel na dedinu jednoznačne patrí. V okolí Sekúl je krásna príroda, dokonca aj jazerá, kde by sa mohla ísť teraz v lete okúpať, a nechcela sa všade vozit' autom. A tak si šla kúpiť bicykel.

Rozhodla sa, že pôjde vlakom. Mala voľno celé poobedie, v ten deň nemala už nič na pláne, tak sa aspoň lepšie zoznámila s okolím. V dedine sa opýtala mladej mamičky s dieťaťom, kadiaľ sa dostane na vlak, a rezko vykročila. Cesta na stanicu jej trvala skoro pol hodiny, znova bola do nitky spotená.

Nečakala, že vlaková stanica bude až tak ďaleko za dedinou. Ale nenechala si tým skaziť náladu, v ten deň bola odhodlaná všetko zvládať s úsmevom.

Vystúpila na štvrtrej zastávke, vo väčšom meste. Tam sa to už hmýrilo ľuďmi a všade panoval ruch. Prešla sa po hlavnej ulici s kopou obchodov. Už z diaľky zbadala krikľavo zelený obchod, kde mali vo výklade vystavené bicykle. Rovno doň vošla.

Prechádzala sa uličkou plnou bicyklov a zmätene na ne pozerala. Ktorý si má vybrať? Všetky jej pripadali rovnaké, iba ceny mali rozdielne.

„Môžem vám nejako pomôcť?“

Otočila sa a pri pulte videla stáť mladého muža, ktorý sa na ňu usmieval. Mal svetlohnedé vlasy a modré oči. Nespúšťal z nej pohľad, až jej to bolo nepríjemné.

„Vyberám si bicykel. Len netuším, ktorý si vybrať,“ povedala Ema a snažila sa nevsímať si jeho uprený pohľad.

Pristúpil k nej celkom blízko a úplne bez zábran si ju obzeral. „Záleží, na čo ho budete najviac využívať.“

„Chcem na ňom jazdiť len po dedine, veľa kilometrov s ním neurobím.“

„Takže nemusí mať zrovna tú najlepšiu výbavu,“ zhodnotil a zasmial sa. Bolo mu smiešne, ako sa tvrdohlavo tvárila, že si obzerá tovar a jemu nedaruje ani kratučký pohľad.

„Presne,“ zašomrala.

„A v akej cenovej kategórii by to malo byť?“

„V tej najnižšej. Nechcem utrátiť veľa peňazí za niečo, čo využijem raz za čas v lete,“ Eme sa do tváre nahrnula červeň. Ten chlap bol neskutočne vtieravý. Bez rozpakov si ju tam prezeral a ešte sa pritom usmieval.

„Rozumiem,“ povedal a prešiel do rohu predajne. „Pozrite na tieto.“

Ema šla poslušne za ním a skúmavo sa zahľadela na bi-

